

In Memoriam Douwe Tasma 1923 - 2007

“De stoere eik is geveld”, zo staat het in de overlijdensannonce. Een groot mens in meer dan een opzicht is van ons heen gegaan. Hij stak met kop en schouders boven ons uit. Hij was begaafd met kwaliteiten die ons te boven gaan. Een boom van een kerel. Geboren in een Fries dorp trok het gezin Tasma reeds in 1934 naar Limburg en vestigde zich in Brunssum. Op 18 jarige leeftijd volgde hij zijn vader naar de mijn. Spoedig zocht hij studiemogelijkheden en die vond hij en volgde tal van cursussen totdat hij na een lange weg technisch directeur was van de bibliotheek der mijnen. Deze functie vervulde hij tot zijn pensioen. Er was een spruit aan de eik gegroeid en dat was de natuur. Deze tak ontwikkelde zich bijzonder goed en verrijkte zijn leven en het leven van onnoemelijk velen in Limburg en ver daarbuiten. Het IVN kreeg hij in zijn vizier en het werd hem dierbaar. Tot aan zijn dood heeft hij zich ingezet voor deze natuurorganisatie. Hij richtte de eerste IVN afdelingen in Limburg op. te weten; Heerlen, Wijlré,

Ubachsberg en Meerssen. En dat in één jaar tijd. Nadien volgden er nog tal van afdelingen. Met belangstelling bleef hij de IVN afdelingen volgen.

Samen met zijn vrouw Nel beheerde hij de natuurcamping De Gronseleput welke nu nog op onze gemeentegrond vele natuurliefhebbers aantrekt. Zo was Douwe de grondlegger van het blad De Natuurgids. Hij verzamelde enthousiaste medewerkers rond zich en met 450 abonnees startte het blad, acht keer per jaar verschijnend. Zo is die Natuurgids met zijn tomeloze inzet uitgegroeid tot een kleurrijk natuurblad dat gezien en gelezen mag worden. Douwe gaf cursussen op diverse natuurterreinen, organiseerde wandelingen door het Limburgse land en trok met groepen door de Eifel en de Ardennen.

In 1994 overleed zijn vrouw Nel na 45 jaar huwelijk na een leven van grote inzet voor mens en natuur. Douwe ging verder. Dagelijks in touw voor de natuur, voor het IVN, voor zijn blad en voor zoveel mensen een vriend. De man Douwe was als een eik waar je als natuurmens met genoeg

naar opzien wilt. Alleen een eik spreekt niet, hij glanst en geeft vruchten. Hij toont zijn kracht, een eikenleven lang. Bij Douwe was de kracht en de glans steeds aanwezig en te zien. Bovendien sprak hij met een taal die je hart verwarmt waardoor hij een beminnelijk mens was. Wie hem ontmoette op de wegen in het land, kwam onder de indruk van deze eikmens. Toch heeft een eik niet het eeuwig leven, zo ook Douwe niet. Hij is geveld. Een korte ziekte maakte een einde aan een leven dat gevuld was met zoveel goede eigenschappen. Bij de crematiedienst was het dan ook zeer druk. We namen afscheid van hem met gedachten van dank voor zoveel en met respect voor deze mens, Douwe Tasma. Dat hij rusten mag in vrede.

Ben Stikvoort